

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Høegh-Guldberg, Frederik.; ved Frederik Høegh
Guldberg ; sat i Musik af [Cl.] Schall.

Titel | Title:

Aftenen : et Syngespil i een Akt

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : trykt hos Niels Christiansen, 1795

Fysiske størrelse | Physical extent:

78 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Önberg's
21 sten

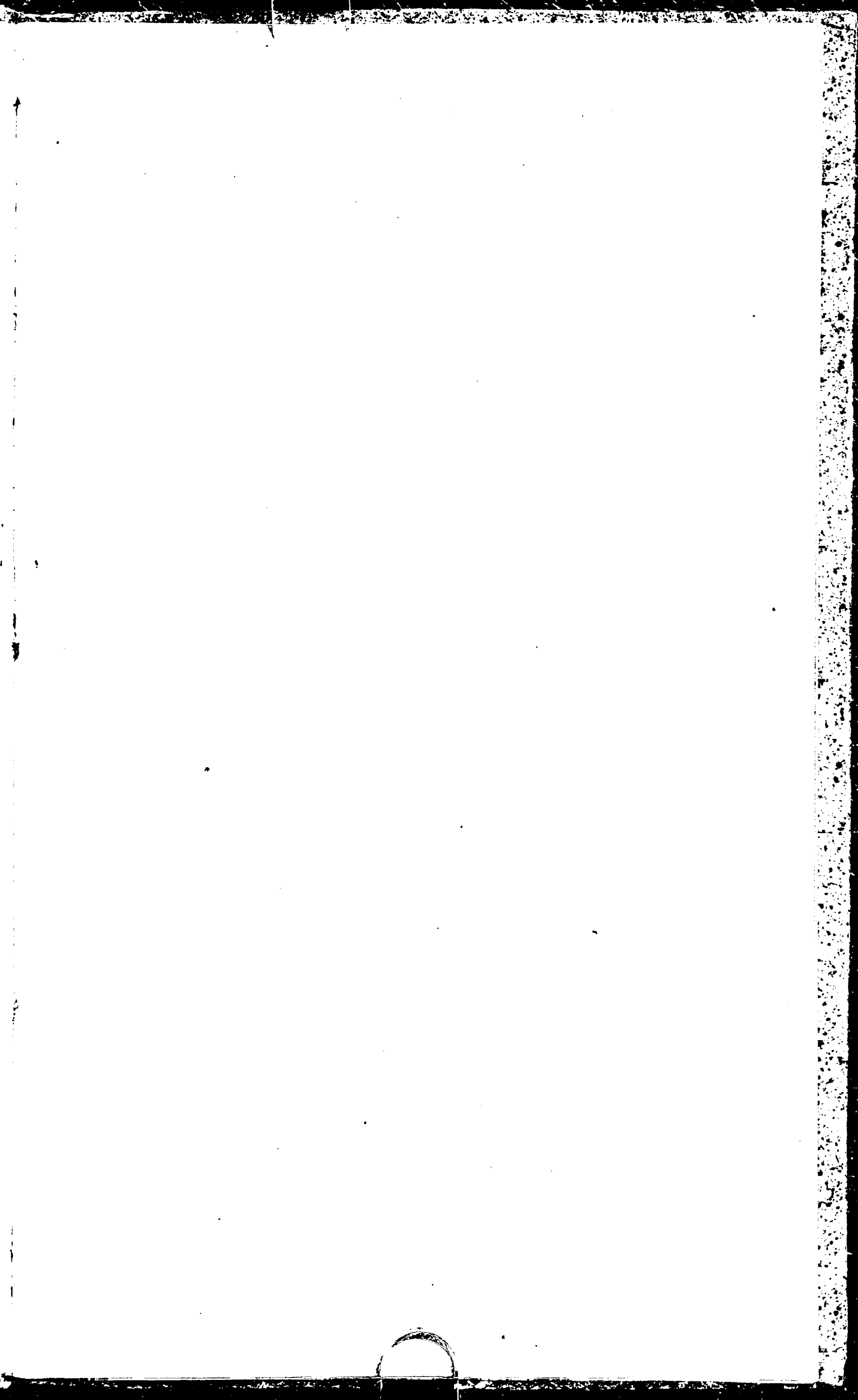
15-80.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023420687

A f t e n n.

Et Syngespil

i een Akt.

Med

Frederik Hoegh Guldberg.

Sat i Musik

af

Hr. Koncertmester Schall.

Kjøbenhavn, 1795.

Drykt hos Niels Christensen.

114775 (2) - 10

1112 11:1

62

1112 11:1

1112 11:1

1112 11:1

1112 11:1

Min inderligen elskede og uforglemmelige Moder,

L. E. Høegh Guldberg,

helliges

disse faae Blade,

der ogsaa maatte være et Beviis

paa min aldrig mindre Taknemmelighed!

Tidt min Tanke's søde Drøm det var
Dig af Hædersblomster Krands at binde!
Ak! jeg seer det glade Puske svinde —
Kun Forgietmigej jeg funden har.

Men en Krands af dem jeg rækker Dig —
O! kan den Dit Hoved ikke pryde,
Dog den skal Dit sømme Hjerter fryde,
Dog til den Du smilte moderlig!

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILIP H. FRANK

1911

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHILIP H. FRANK

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PHILIP H. FRANK
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PHILIP H. FRANK

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PHILIP H. FRANK
THE UNIVERSITY OF CHICAGO
PHILIP H. FRANK

Fuldt vel erindrer jeg den høje Grad af Skaansonihed, mine Landsmænd stedse have vist min første dramatiske Prove: Lise og Peter, uagtet alle dens Mangler. Denne ædle Opmuntring skænker mig alene Mod til at fremlægge nærværende andet Synge-spil for de samme overbærende Dommeres Dine. Jeg giver hvad jeg har; er Gaven end ikke bedre end den første, søge man dog ikke Skylden i et uerksjendeligt Hjerte! Skjendt besjælet af Haab ønskede det ikke desto mindre saa gjerne, at den uovede Haand maatte have noget fuldtomnere at byde. ... Den har det ikke; men man forsmaae derfor ej dens nærværende bedste Gave; uagtet denne tæller Mangler!

Den unieskjendelige Flid, hvormed de ærede, baade fragangne *), vedblevne og nye tilkomne *), Skuespil-

*) Man ville erindre, at de Herrer O. v. ist, Knudsen og Dahlen have besat de Herrer Roslings, Frøydendahls og Bournonvilles Partier.

spillere og Skuespillerinder altid have taget dem af det ommældte Syngespil: P i s c og P e t e r, er og skal blive i levende og hjært Minde hos mig. Mange dannede originale Forfattere have ofte ydet dem samme Roes for Udførelsen af fuldkomnere Skuespil; men min Tak er — saa troer jeg — større; thi jeg føler tydeligen, hvormest vanskeligere det er at give Begynderens, end Mesterens Arbejd Liv og Værd.

Forfatteren.

Wer Einmal geschrieben hat, kann hernach schwerlich schweigen;
das "Nüchlein im Ey" rührt sich immer, pickt und will heraus.

Claudius.

Personerne.

Katrine Møllerup, Kroekone.

Marie, hendes Datter.

Konrad, hendes Søn.

Ple, Karl i Kroen.

Wilhelm Steenberg.

Ludvig Thorsen.

Boser.

Bittersdorf.

} Alle fra Kiøbenhavn.

Scenen er en Landsby i Sieland. Handlingen begynder en Sommeraften omtrent Kl. 6 og ender igjen omtrent Kl. 10. Skuepladsen forestiller en lille Land ved Kroen i Byen. I Baggrunden af Theatret er en Høj, omplanted med Træer, og paa den Bænke samt et Bord. Forrest paa! højre Haand sees Indgangen til Kroen. Paa Høien sidde Katrine og Marie, begge klædte som velhavende Bønderfolk; den Første spinder, og den Sidste strikker.

Første Scene.

Katrine og Marie.

Marie.

Det mærkes alt — og Konrad kommer ikke. Han kunde gjerne vide at jeg længes; for vi har jo nu ikke seet hinanden paa sjette Aar. Hvor lard han dog maae være! Han er Student, han spiller alle Viser paa sit Klaveer, og Byens store Herrer har lovet ham et Præstefald ad Aare. Det skrev han jo? Ja, Herre Gud! de Breve — Hvor jeg var glad, naar Degnen vilde læse dem højt for os, og naar han roesde Konrad!

Ka-

Katrine.

Jeg selv var glad; men gid at denne Glæde
er ej forbi!

Marie.

Forbi — hvordan? min Moder!

Katrine.

Du husker dog det sidste Brev? Marie!

Marie.

Han længe vel, og det gjør vi jo ogsaa.

Katrine.

Og andet troer Du ej der er paa Færde?
Gud høre det! Der har Du Brevet, Pige!
Læs højt engang! saa faaer vi da at høre.

Marie

tager Brevet og læser.

"Glad drog jeg bort fra mine Ungdoms Venner
"til Kjøbenhavn, og tænkte der at blive
"ret lykkelig. Den Drøm er nu forsvunden.
"Dog er det got at jeg kan gjerne rejse
"derfra igjen. Jeg kommer da i Morgen,
"min kjære Moder! ud til Dem med Posten.
"Hvem veed? maaskee det lykkes mig at glemme
"i Deres Favn de mange tunge Sorger,
"jeg mødte her — —

Ka=

Katrine.

Hvad har Du nu at sige?
Naar talde han saaledes for om Byen?

Marie.

O bie nu lidt! og saa skal Moder høre
at alt er got; men jeg begriber ikke,
hvordan at han kan kjøre nu med Posten.
Er han da rig?

Katrine.

Jeg troer tilsidst saa glemmer
Du vel Dit Navn. Han skrev jo sidste Sommer,
at han var taget bort fra Herregaarden,
hvor i halvfjerde Aar han tjente artigt.
Og husker Du? saa skrev han siden efter,
at han var kommen ind til Hovedstaden,
og bleven Informator hos Agenten — —
som døde nu — hvad var det dog, han kaldtes? —
Han har dog sagtens lagt sig lit til Bedste
i al den Tid.

Marie.

O gid han vilde komme!
Ja! han har vist en Mængde pæne Klæder
og mangen Bog, som Degnen ikke kjender.

Man hører Enden af et Posthorn langt borte.

Tys, Moder! tys! hvad var det dog, jeg hørte?

Ka=

Katrine

reiser sig og seer ud.

Man kan jo ikke see for bare Træer.

Marie.

Jo! det var vist den kjære Post, som blæste.
Hvad? Moder! maae jeg løbe ham i Møde?

Katrine.

Nej! mange Tak! Der kunde være nogle
i Folge med af Byens unge Herrer.

Marie.

Jeg er saa glad. Mit hele Hjerter banker.
Snart seer jeg da min egen kjære Broder!

Posthornet klinger, nu haste de frem,
Stærkere Tonerne lyde.
Moder! Din Konrad i elskede Hjem
Snart Du velkommen skal byde.
Han længselsfuldt bag Skoven iiler,
For Moders Tag at blive vaer,
Til kjendte Træ han venligt smiler,
Der fordum tidt ham baaret har.
Naar atter ved hans vrimle Bryst
Du Moders heje Fynd kan smage,
Vi alle skal med fælleds Lyst
I Glædens Stund gjentage:

"Hil

"Hil være Jer, Begge!" "Velkommen, min Sen!"
 "Velkommen, min Broder!" "Bort Haab og vor
 Ven!"

Man hører nu Posthornet meget nær.

Kom, Moder! see! er Konrad derimellem?

Katrine

seer nøje ud.

Han er der ikke. Det er andre Gæster.
 Tag Tøjet væk! saa rap Dig lit, min Pige!
 Jeg løber ind, og Du seer efter Karlen.

Marie gaar ud mellem Træerne paa højre Side. Katrine tager
 Stokken og vil gaar ind i Huset.

U n d e n S c e n e .

Boser, Ludvig Thorsen, Bittersdorf,
 alle rejseklædte. Katrine moder dem i Døren.

Katrine.

Velkomne her! velkomne, mine Herrer!

Boser.

Ej, Mo'er! god Dag! Na! det er længe siden
 vi saaes sidst. Hvor har det gaaet Hende
 i al den Tid?

Kat-

Katrine.

Det vel. Jeg takker Herren.
Jo, Gud skee Tak! man slaaer sig dog igjennem.
affides til Boser.

Men er — — —

Boser

affides til hende.

Haha! jeg veed, hvad Hun vil sige.
Om han er med, som havde faaet Dje
paa Hendes Datter? Ja! det er han sagtens;
men, som jeg troer, saa er den Lyst forsvunden.
Og veed Hun hvad? han kommer nok paa Timen,
naar alt er bragt i Rette der ved Bognen;
men lyd saa mig, og lad sig ikke mærke
med nogen Ting!

heit. Hvad er her vel at drikke!
Hun har dog Wiin?

Katrine.

Jo! meer end De fortæller.

Boser.

Det var fordømt! Ih! bring os først et Vin!
og siden saaer vi see, hvad vi behøver.

Katrine i det, hun gaar ind i Kroen.

Jeg er her strax.

Tre=

Tredie Scene.

De Forrige, uden Katrine.

Ludvig.

Du kjender jo Bertinden?

Boser.

Ej! jeg er kjendt i alle Sjellands Kroer.

Bittersdorf.

Men hvad var det, Du snakkede med hende
saa længe om?

Boser.

Om noget, som skal ties.
Forstaaer Du mig? Nu! bliver mine Herrer?

Ludvig.

Jeg bliver i Nat.

Boser.

Saa gjaelder det om Sengen.
Men — see engang! der er han alt tilbage.

Hier:

F i e r d e S c e n e.

De Forrige, Wilhelm Steenberg kommer ind
mellem Træerne paa højre Side.

Wilhelm.

Nu, mine Herrer! alle vore Sager
er' da i Huus.

Boser

affides til Wilhelm. Du kjender dog vel Stedet
her?

Wilhelm

seer sig om og siger meget alvorligt. Du har Ret.

Boser.

Der var en Tid, Du ofte
besøgte denne Kroe; fordi Du havde
nok sat Dig for, at ægte Konens Datter.
Og gamle Moder er endnu saa bange.

Wilhelm

med forstilt Munterhed.

Da er det glemt i Holland paa min Rejse.
Du veed jo selv: at, siden denne Elskov,
som kom og gik, har ingen Pige kunnet
behage mig.

Bo=

Boser.

Saa meget desto værre!

Men kommer nu det samme Galskab atter,
saa gjør som jeg! Spøg med dem og vær lystig!
Hvad skader det?

Wilhelm.

Det raader Du mig? Boser!

Men naar da nu en stakkels Pige meener,
at dette Spøg er Alvor, og man spilder
da hendes Lykke?

Boser.

Stille, kjære Broder!
med Din Moral! Jeg troer, Du vil betale
med Renters Rente, hvad jeg sa'e paa Bognen.

Højt.

Seer jeg nu ret, saa kommer der det bedre.

Femte Scene.

Katrine med Glas og Ole med adskillige Glaser. De

Jorriges. Under denne Scene gaar Wilhelm op og ned,
og skyer, saa meget mueligt, at blive seet af Katrine.

Katrine

gaar op paa Høien og anretter.

De følger vel endnu den gamle Bane
og bliver her paa Høien, mens vi dækker
til Aftensmad i Stuen?

B

Bo-

Boser.

Bravo! Tingen
er soleklar. I Lusten maae man drifke,
saa smager det. Men tank paa gode Senge
til Matten, Mo'er! for nu begynder Sviren.

Katrine.

Lad mig kun sørge! Ole! Du skal blive.
Og vil De noget, taler De til Karlen.

Boser.

Det skal vi strax. Saa hent engang, min Broder!
det Glaskefo'er, vi havde med paa Bognen,
og sæt Du det for Løjers Skyld ved Højen!
Det ahner mig, at det vil blive nyttet.

Katrine og Ole gaaer.

Sjette Scene.

De Forrige uden Katrine. Ole kommer strax efter ind
med Glaskefoderet. sætter det neden for Højen og bliver
staaende ved Døren.

Bittersdorf

peger paa Glaskeerne.

Nu skal vi vel i Gærd med vore Gjender?

Boser.

Honet, min Bro'er! Saa kom' og lad' os øve
vort gamle Spøg!

Han gaaer op paa Højen, og stiller Glaskeerne i to Gæledder.

Det var nok det, Du meente?

Her staaer de da, de Gjender, vi skal gjøre

det

det broget nok. Nu, Ludvig! lad os høre!
 Stem op engang den gamle Marsch, Du kjender,
 min Liv-Musik! for det er ramme Alvor,
 at her er Krig, og vi maae ikke skulke
 som Kjællinger; men gaae med Sang i Døden.

De andre gaae op paa Højen til Boser.

Wilhelm.

Wil Du i Krig? Du kom jo nys fra Slaget,
 og er blesseert.

Boser.

O! Helten gaaer med Glæde
 i nok et Slag.

Ludvig.

Men passer da paa Koret!

Ud til Kampen os Glasferne byde,
 Ikke skrækkes I, stridvante Mænd!
 Frem for Druernes Fængsel at bryde,
 Og at skjænke dem Frihed igjen!
 Frem til Striden af Heltenes Baue,
 For at vinde den Sejrendes Krands!
 Under Viingudens vajende Fane
 Jiler glade, som Piger til Dands!
 Uden Rugler og Sværd
 Børe Ijender vi mandigen møde!
 Og den ordnede Hær
 For de ravende Helte maae bløde.

Alle.

Uden Rugler og Sværd ic.

Ludvig.

Lad os fælde den fjendtlige Skare
 Og enhver, som tør hævne dens Fald!
 Gjennem Rusen, de Kjempernes Fare,
 Gader Bacchus ledsage os Pal.
 Med den kommende Morgen vi sejre,
 Derfor, Brodre! mod Fjenderne frem!
 De skal drage med plyndrede Rejre,
 Vi med Hæder og Palmerne hjem.
 Uden Rugler og Sværd ic.

Alle.

Uden Rugler og Sværd ic.

Boser

Stænker for sig og de andre, og drikker stedse under hele Scenen.

See! nu er Slaget aabnet.

Ku gjælder det. Jeg gad dog ellers vide,
 om der vel nogenfinde før har været
 i denne Kroe saa syndeligt et Selskab.
 Vi rejser dog i heel forskjellig Hensigt.

Ludvig.

Hvorledes det?

Wilhelm

afides til endelig. For Himlens Skyld tie stille!
 Han har en Ruus, og huster Du paa Bognen?

Boser.

See! jeg, min Bro'er! jeg rejser for at hente
 en Arbejdspart. Jeg søger da først paa Listen.
 Og Du, der nu skal være Birkedommer

ved Bordingborg, Du bliver nok den anden.
 Saa Bittersdorf, for han vil jo besøge
 sin Bedstemø'er: det giver gode Dage.
 Men Wilhelm sidst. Den sorte Klædning siger —

Wilhelm.

Alt, som Du veed, jeg sørger for min Fader.

Boser.

Den kan jo ogsaa sige, at Du rejser
 fra Sorg til Sorg.

Ludvig.

Er det igjen det Samme?

Men, Boser! da. Han har jo dog erklæret
 Dig ofte nok, at det skal blive ændret,
 naar han faaer Tid at undersøge Sagen
 lit nøjere, end han har hidtil fundet.

Boser.

Det hør han Bro'er! og nu vil jeg kun vide,
 paa hvilken Grund han nægtede sin Søster
 saa kort og got at maatte ægte Tyren,
 hun elskede.

Wilhelm.

Den er dog sagt Dig ofte;
 men Du tog med, for at forstyrre Glæden.
 Det seer jeg da.

Boser.

Ja! hvis han havde ejet
 det kjære Guld, saa var Du dog nok kommen
 i Stads-

i Stads-kæret og havde solgt Lovise
for Dansk Kourant; men nu var Staklen fattig —

Wilhelm.

Du veed da ikke, han var hendes Lærer
og bejlede. Exemplet er dog farligt.

Boser.

Bliv Dommer først, før Du vil statuere
Exempler, Ven! Han var honet og flittig,
og det er nok.

Wilhelm.

Men Rygtet; fjære Boser!

Boser.

Hvem kom det fra? Jeg troer, min Sjæl! dog næsten
at Bittersdorf har Ret i det, han meener.
Den gamle Jomfru har nok selv havt Dje
paa Frieren.

Bittersdorf

til Wilhelm. Ja! jeg kan nævne Manden,
jeg har det fra. Han tjente hos Din Fader
for Skriverdreng, og vi kom skundom sammen
som Slægtninge; men altid saa fortalte
han noget Nytt om denne gamle Jomfru:
hvor givtesyg hun lod, især naar Taleren
blev drejet paa Din Søsters Informator.

Boser.

Der har vi det. Det er saa klart som noget.
Men sig mig da, hvorfor endnu Din Søster

skal

skal bringes saadan over Hals og Hoved
i Morgen hen til den fordsnittede Møster?

Wilhelm.

Nu! ogsaa det. Da jeg i sidste Uge
ved Rygtet om min Faders Død var kommen
fra Handelen i Holland, fik jeg høre
hvordan at hun var bleven her forlovet
saa gandske taus med hendes Spillemeister.
Den gamle Jomfru, som jeg sikkert treede
var Sandhed selv, fortalte at min Fader
var aldrig for at give dem sit Minde,
og endnu meer: at i sin Død han havde
befalet hende at berette dette
til mig saa snart, som det var hende mueligt.
Jeg meente da, det blev min Pligt at standse
den Ting med Et, og det er al min Brøde.

Ludvig.

Hør'! veed I hvad? Lad Got nu være Verligt!
Her gaaer det, som med Politik i Klubber:
for bare Enak forglemmer man at drikke.
Og hvad er saa den Elsten dog vel andet
end Karrerie? Det er Dit Balsoprog, Boser!
og Du har Ret. Kom', Venner! skal vi drikke
en lystig Skaal, som er af første Skuffe?

Boser.

Og hvad for en? Den maae nok være ægte?

Lud.

Ludvig.

Den lyder saa: at den Person, der gifter
sig først af os, skal give tyve Glaster
Madera Viin i Bøder til de andre.
Hvad synes I?

Boser.

Ja! jeg er med ved Skaalen.
Jo! det var net, naar jeg fik mig en Kone.
Da maatte jeg vel føre ærbart Levnet
og dse af Tørst. Og naar jeg ikke vilde
som Kjællingen, saa blev der først en Jamren.
Rej mange Tak! Jeg lover vist for Boser.

Ej buldrer en Hustru med smældende Mund,
Og sværger: det lader mig ilde,
At, lidet bejsjænkst, i Dagningsens Stund
Jeg raver fra lystige Gilde.
Ej grædende Dje
Mit Hjerte skal boje,
Naar kommende Aften jeg søger igjen
Til Glasterne hen.
Og, naar en Flok af Brødre iile
Til natlig Svir forbi mit Hjem,
Jeg frit forlader Lejets Hvile
Og muntert følger dem.
Langt bort med Amors Tyrannie,
Naar Vinens Kraft man ej tør smage!
Jeg heller vil min Ruus gjentage,
Naar Hjertet siger: jeg er fri.

Lud=

Ludvig.

Vi drikke da?

Bittersdorf.

Men bør den Skaal vel drikkes
i simpel Vin, naar man kan faae Lixører?

Boser.

Honet, min Bro'er! See kun om Flaskefo'eret
blev ikke brugt!

Wilhelm.

Haha! er det Din Meening?

Han gaaer neden for Højen, at aabne Flaskefoderet.

S y v e n d e S c e n e.

Marie, de Forrige.

Marie.

Naar De nu vil, saa kan De gjerne spise.

Bittersdorf.

Men Skaalen først.

Marie

affides. O! hvem der turde spørge
de Herrer ad, naar Konrad vel kan komme!
Jeg syntes ogsaa før jeg saae i Gaarden
et Glimt af ham, som jeg engang har elsket
saa inderligt. Mon han da alt er borte?

Boser.

Min lille Mo'er! vi kjender nok hinanden,
om jeg seer ret? Nu! Skaal for gode Venner!
Hun veed nok — ham —

Ma-

Marie

undseelig. Hvem meener De? Herr Boser!

Ludvig,

som imens er gaaen ned af Højen.

Det er nok Kjæresten, min lille Pige!

Nu! ikke sandt? De er vel Konens Datter
i Kroen her?

Ole

affides. Den megen Hærcelleren
har Fanden skabt. Ja! han faaer nok Besteden.

Marie.

De kjender mig; hvordan kan det vel være?

Ludvig.

Det er nu saa — jeg veed det rigtig ikke.

Marie.

Saa kjender De maaskee vor Konrad?

Ludvig.

Mueligt.

Hvem er det vel?

Marie.

Min Broder. Lad mig høre!

Naar kommer han? Hvi bier han saa længe?
O sig mig det!

Ludvig.

Jeg tvivler paa jeg kjender
den gode Mand. Saa han skal ogsaa komme
fra Byen af?

Ma-

Marie.

Ja vist! og jeg har ventet
den hele Dag; men Klokken bliver mange,
det snart er Nat og han er ikke kommen.

Boser

som bliver paa Højen med Bittersdorf og drikker.
Griß, Bittersdorf! og lad os to nu fælde
de faae af Fjenderne, der er' tilbage.
Og, Wilhelm! hej! naar kommer da Lifsøren?
Du nøler og.

Wilhelm.

Giv Tid! den er forvaret
særdeles vel. affæd. Jeg frygter for at Boser
vil snart faae Net. Mit Hjerte er uroligt.

Ludvig

som imens har talt med Marie.

Om! stakkels Børn! den Konrad maae nok være
en ærlig Broder, siden De kan længes
saa inderligt. Han kommer ogsaa sikkert.

Under følgende Replik og Sangen rejser Wilhelm sig, og, uden at
mærkes af hende, betragter Marie meget nøje. Man sporer
stidsse at han er i Strid med sig selv, om han skal gaae frem
eller ikke.

Marie.

Ja! De kan troe, der findes neppe nogen,
saa god som han. Naar jeg var slink og lydig
i hvad, han bød, saa var han mild og munter;
og, naar jeg fejlede, saa var den Laare,
han

han ikke kunde skjule, meget værre
end Utaf selv. Det var en sjelden Broder!

O Konrad! i Din Brodersavn
Min Ungdoms Dage saligt runde:
Du lærte mig, at Bredres Gavn
Er Maalet, hvortil vi her stunde.
Hver Fryd var dobbelt skjøn hos Dig,
Du deelte den med værdig Glæde:
Og, naar du kjerligt saae til mig,
Ej kunde Graad da Øjet væde.

Med lysse Morgen let og fro
Til Arbejd Du mig venligt kaldte,
Hver Aften her vi fandtes tro,
Og Dagens brugte Timer talte.
Du lærte mig med ædel Aand
Bed Daad at hædre Faders Minde.
O Konrad! ved Din trygge Haand
Jeg saae min Vaar i Eyst heurinde.

Wilhelm

affides.

Det er forbi. Velsignede Marie!
hvor er Du god!

Ludvig.

Nu! give da jeg kjendte
den fjære Broder, der er saa tilbødet!

Ma-

Marie.

O! var han her, De skulde snart erfare
at jeg har Ret.

Boser

til Wilhelm. Saa kom da med Likkøren!
Der staaer Du jo og holder den i Haanden.

Wilhelm

affides.

Nu taler hun og mærker mig vel neppe.

Han gaaer op til Boser paa Højen; men seer af og til efter hende.

Her er det da. Kom' nu med Jeres Glas!e!

I det Samme vender Marie sig, seer paa ham og smuder. Hals
sagte siger han da følgende.

O Du, min Gud! den samme skønne Pige!

Boser.

Hvad gaaer af Dig? Du glemmer jo at skænke?

Wilhelm

giver ham Glaset og gaaer ned af Højen.

Skænk selv, min Bro'er!

Marie

affides. O! hvor han er bedrøvet!

Nu føler han hvor det er længe siden,

han saae mig sidst. Gid disse kun var' borte!

Jeg skulde snart forlade Dig Din Brode.

Bo-

Boser

som nøje har betragtet Wilhelm, affides.

Nu er han solgt. Haha! jeg lugter Luntten.

Højt.

Hvem mon der først skal tage Beddemaalet?

til Marie.

En artig Skaal skal drikkes her, min Pige!

Ludvig

gaaer op paa Højen.

Er Du istand? Saa lad os da begynde!

Boser

til Wilhelm.

Her er Dit Glas. Nu skal vi til at klinkke.

Wilhelm.

Men — jeg — fik ont — Drik Du paa mine Begne!

Under følgende Replik hilser Wilhelm meget forlegent Marie; men tør ikke gaae hen til hende.

Boser.

Uh! saa velan! Nu, Brødre! Glas mod Glasse!

Den første Mand blandt os, i hvem det bliver,
betaler da, som Væder, tyve Glaser

Madera Vin.

De klinker og drikke. Imens siges følgende:

Marie

affides. Han vilde ikke drikke.

Om! det var sørt.

Wilhelm

affides. Jeg bliver vel den første.

Oh! var hun ikke vreed, det snart blev afgjort.

Bo-

Boser

gaaer ned af Højen med de andre.

Nu, troer jeg nok at vi kan tære Maden.

Hvad synes I?

Ludvig.

Ja! det er meget bedre.

Wilhelm.

Gaae I kun ind! Jeg — holder meer af Lusten.

affides.

I hvad, det ogsaa fester nu at tale,
saa maae jeg dog.

til Marie. O! vil De ikke sætte
lit Ost og Brød paa Højen!

Marie

undseelig. Det skal komme
ret strax herud.

Hun gaaer ud mellem Træerne paa højre Side ved Kroen, og
seer efter ham i det, hun gaaer.

Boser

til Bittersdorf og Ludvig. Nu! vi vil snart erfare
hvem der har tabt.

til Wilhelm Fornøj Dig got i Lusten!

Boser, Bittersdorf og Ludvig gaae ind i Kroen.

Dt=

Ottende Scene.

Wilhelm og Ole.

Wilhelm

affides, uden at see Ole.

Det ærgrer mig og det har været Uret,
at jeg har ikke alt erklæret hende
den heele Sag. Nu skal det skee. Gid altid
det var saa let, som denne Gang, at rette
begangne Fejl!

Han seer Ole.

Men — Ole? Han maae frittes.

O! det er sødt at høre mange rose
sin Elstede! Hvordan skal jeg begynde?

Ole

affides.

Det er dog fælt. Her skal jeg skaae og gabe,
ret som en Hund; skøndt ingen vil mig noget.

Wilhelm

gaaer op paa Højen.

Nu, Kammerat! hvad hedder Du?

Ole.

Jeg? Ole.

Wilhelm.

Vel. Ole! da, jeg drikker paa Din Sundhed.

Ole.

Saa mange Tak!

Wilhelm.

Ja! nu maae Du og drikke
paa min igjen.

Ole.

Ole.

hærmes sig noget. Nej! det er alt for meget.

Wilhelm.

Naar jeg nu vil, saa kan Du gjerne drikke.

Ole

gaaer op til ham.

Ja! det er sandt. Nu! Skaal, den gode Herre!

Wilhelm.

Eet Glas endnu!

Ole.

Nej, Kors! det tør jeg ikke.

Jeg husker nok en Aften her forleden:

da var jeg fuld, ja! dog kun lit bestjænket;

men, hilledød! hvor kunde Moder skjænde!

"Du Gyldehund! Du liderlige Bengel!"

— sa'e hun til mig — "kom Du mig hjem bestjænket

"endnu engang, saa skal Du strax paa Porten!"

Nej! ellers Tak! jeg drikker ikke mere

af denne Slags.

Wilhelm.

Du er da Karl i Kroen?

Ole.

Ja! det er jeg.

Wilhelm.

Saa kjender Du vel Pigen,

som nu gif bort?

Ole.

Det var vor Moders Datter.

E

Wil-

Wilhelm.

Det lader som hun er en vakker Pige.

Ole.

Ja! Han kan troe, at hun forstaaer sin Gjerning.
Hun laver Mad, som Kongen kunde æde,
og binder Reeg saa herligt, som den bedste.
Naar hun var ikke, kunde Moder gjerne
gi'e Kroen op. Han siger det vel ikke
til Mo'er igjen?

Wilhelm.

Tys! tys! jeg veed at tie.

Saa hun er flink?

Ole.

Det siger hele Byen,
og god dertil. Ja! hvis Han kunde tie.

Wilhelm.

O! som en Muur.

Ole.

Da kan Han troe for Sandhed,
at hendes Mand vil blive bedre holden
end Fogden selv; for alting blier velsignet,
som hun har for. Ja! jeg forstaaer det ikke.
Jo! Han kan troe, det er en skønne Pige.

Til al vor Dødt Marie kommer,
Vor Løn er hendes Velbehag:
Ej skyer hun den heede Sommer,
Ej slumrer hun en Vinterdag.

Som

Som Gildedands da Plougen gaaer,
Dg rap hver Karl i Høsten slaaer.

Hun Djet paa den Lade fæster —
Han iiler flux til Arbejd frem:
Det holder Fred blandt vore Gjæster,
Om Ollets Ruus opirrer dem.
Af solte Prngl den Slagne leer,
Dg den, som vandt, ej praler meer.

Naar hun i Brudeskaren smiler,
Er Festen dobbelt fryderig:
Ej Kirkens Sang fra Hjertet iiler,
Før hendes Stemme hæver sig.
Dg ingen Ungkarl Takten sveeg,
Naar hun med ham i Dandsen steeg.

Wilhelm.

Du er jo ret lyksalig, kjære Ole!
at Du kan daglig see den flinke Pige.

Ole.

Hør! veed' Han hvad? men kan Han ogsaa tie?

Wilhelm.

O! meget got. Kandskee er hun — forlovet?

Ole.

Nej! ikke saa.

Wilhelm.

Hvad da? kom frem med Sproget!

E 2

Ole.

Ole.

Seer Herren? Ja! endskiøndt jeg er enfoldig,
 saa veed jeg dog, at den, der kunde blive
 Maries Mand, blev holden inden Dørre.
 Og, reent ud sagt, saa troer jeg hun kan lide
 mig gandske got. Vel kan hun ikke taale,
 naar jeg iblant vil gantes lit med hende.
 Men — kan jeg troe, det lider hun af ingen.
 Nu tør jeg vel ej spørge gode Herre,
 om ikke før at han fik lit at høre
 af alt det meget, som hun sa'e den anden?
 for noget, troer jeg, der blev talt om Ole.

Wilhelm

affides.

Nu! det er skjønt.

til Ole. Saa vidt jeg kunde høre,
 saa har hun ej om Dig de værste Tanker.
 Men, sandt at sige, hørte jeg kun lidet.

Ole.

Na! det er nok. Han kommer til mit Bryllup.
 Hej! nok et Glas. Seer Herren, hvor hun kommer
 med Maden der! Det fryber mig om Hjertet.
 Hun er skarmant! Men tael nu ikke noget
 om denne Sag!

Wilhelm.

Vær bare rolig, Ole!
 og gaae nu kun! jeg har Dig ikke nødig.

Ni.

Niende Scene.

De Forrige og Marie.

Hun kommer ind af samme Side, hun gik ud af, med
Smør, Ost og Brød paa en Tallerken. Ole gaar ned
af Højen, bliver staaende ved Døren til Kroen og seer
forliebt efter hende.

Marie.

Her er det da. Jeg haaber det skal smage.

Wilhelm

tager hende i Haanden.

De bringer det jo selv. Hvor kan det andet
end smage da?

Hun gaar op paa Højen for at anrette, og bliver der for at
see efter sin Broder.

Ole

affides. Vil Du nu harsellere

en Smule med? og derfor gad Du ikke
beholdt mig her? Ja pyt! sa'e Peer' til Kongen.
Jeg passer paa.

Wilhelm

affides. Den Karl er mig i Vejen,

og han maae bort.

til Marie. De andre er' ved Bordet?

Marie.

Det er' de.

Wilhelm

til Ole. Ja! saa bruger jeg Dig ikke,
min kjære Bro'er! Jeg har, hvad jeg behøver.

Ole.

Ole.

Ja! ellers Tak! Jeg kan jo gjerne blive.

Wilhelm.

Men ogsaa gaae.

Sagte til Ole. Forstaaer Du mig da ikke?
Maaskee jeg skaffer Dig lit meer' at vide
om det, vi nyeligt tal'de om, min Broder!

Ole.

Saa gaaer jeg da.

Affsides i det, han gaaer. Ja! Du er som de andre.
Strax tænker J, det er saa let at narre
en Bondefarl? men Ole er beslaaet.

Ole gaaer ind i Kroen.

Tiende Scene.

Wilhelm og Marie.

Wilhelm

gaaer op til hende paa Højen.

De er nok vreed? O! det er længe siden
vi saaes sidst; men — jeg har været undskyldt.

Marie.

Jeg har dog stedse meent, De vilde komme
engang igjen; skjøndt jeg har ogsaa frygtet
paa Sidstningen.

Wil-

Wilhelm.

Jeg maatte gaae til Holland.

Det var en Sag, der gjaldt min Faders Belfærd,
som bød mig det. Vel sandt: jeg burde kommen
herud til Dem, og burde sagt Dem Afsked.

Jeg veed det; men — tilgiv mig, gode Pige!

Marie.

Det er forladt Dem af mit gandske Hjerte
nu, da jeg seer, at De er dog den Samme,
som De var før. O! jeg har ofte længtes
saa vint, som jeg nu længes efter Konrad.
Og jeg har ingen havt, jeg kunde spørge,
hvordan det gik, og hvorfor De dog ikke
kom ud til os.

Wilhelm.

Tak, kjære, gode Pige!

Troe mig! jeg har og heller ikke funden
i al den Tid en Pige, jeg har elsket
endog kun halv saa højt som Dem, Marie!

Marie.

De elsker mig; men — er det ogsaa mueligt?

Wilhelm.

Ja hvorfor ikke mueligt? kjære Pige!

Marie.

De er nok rig — —

Wilhelm.

Og Rigdom skulde hindre?

Da vilde jeg forbande hvad jeg ejer!

Ma-

Marie.

Men andre Folk — —

Wilhelm.

O! lad De Folk kun snakke!

Hvad siger det? Er De da mindre ærlig
end jeg, fordi De er en Bondedige?

Saa tænke Daarer!

Marie.

Ja! De er den Samme,
som De var før! Endnu saa god som Konrad!
Ham elsker jeg — og Dem? det tør jeg ikke;
for det har Moder strengeligt forbuden.

Wilhelm.

Hvad mon hun da vel har paa mig at sige?

Marie.

Nej! ikke saa; men jeg maae ingen elste,
undtagen den, hun synes jeg skal lide.

Wilhelm.

Kan Kjerlighed da saadan gives Love?

Marie.

Det veed jeg ikke. Jeg har aldrig elsket.

Wilhelm.

Og elsker ej?

Marie.

Det — maae jeg ikke vide.

Wilhelm.

Men hvis De fandt en Mand, som Deres Broder,
o sig mig da! hvad vilde de vel gjøre?

Ma-

Marie.

Saa tog jeg ham; men spurgte først min Moder.

Wilhelm.

Og altsaa troer De ikke, hun vil nægte
Dem den til Mand, som Deres Hjerter vælger?

Marie.

Det gjør hun ikke, naar han er som Konrad.

Wilhelm.

Troe ikke, fjære Barn! jeg har i Ende
at lære dette saare gode Hjerter
Ulydighed imod en gammel Moder!
De har dog aldrig talt om mig til hende.
Jeg spørger kun. Mon De vel kunde elske
en Mand som mig? Vi kjender dog hinanden
saa meget nu, at De bestemt kan svare.
Hvad bliver Dommen?

Marie

undseelig. Hvis min Moder vilde.

Wilhelm.

Gid De mig Ja! og jeg skal spørge hende.

Marie.

O! vil De det? Jeg troer jeg kunde elske
Dem meget højt. De ligner saa vor Konrad,
og vil nok være god imod hans Søster.

Wilhelm.

Ja! det veed Gud! Og naar nu Moder kommer,
saa skal min Bøn udvirke hendes Minde,
og Du skal see, at hun velsigner begge.

Ma-

Marie.

Det vil hun vist, naar hun kun faaer at høre
jeg elsker Dem.

Wilhelm.

Nej! ikke De, min Pige!
Giig Du til mig! Det er saa sødt at høre.

affides.

Tak være Gud! og Du skal snart, Lovise!
faae al den Fryd tilbage, Du har mistet!

Marie.

Men vil Du ogsaa elske mig bestandigt
saa højt, som nu?

Wilhelm.

O! det skal Dit Exempel
vist lære mig!

Wil, som søn og tro Veninde,
Du forsøde hver min Lyst?

Marie.

Skal i Sorgens Stund jeg finde
Salig Tilflugt ved Dit Bryst?

Wilhelm.

Fro skal jeg hver Meje bære,
Vil Dit Smil saa lønne mig?

Marie.

Men vil Du sagemodig være,
Skjøndt min Daad ej tælles Dig?

Begge.

Begge.

Du paa Banen mig ledsage,
 O! da skal jeg iile frem
 Glad i Sølskins blide Dage,
 Kjæf, naar Skyer mørkne dem.

Marie.

Muntert skal mit Dje tindre,
 Naar Dit Blik forkhynder Fryd.

Wilhelm.

Fælleds Sorg skal Smertter lindre,
 Haabet styrke begges Dyd.

Marie.

Fælleds Glid skal Kraft udbrede,
 Og hver Møje vorde let.

Wilhelm.

Mildt vi skal hinanden lede
 Etedse frem til Dyd og Ret.

Begge.

Elfskovs reene Fryd udiiler,
 Skjulte Fader! fra Din Haand:
 Lad ej Frygt, mens Haabet hviler,
 Letfjind ej, naar Glæden smiiler,
 Bryde sødt og helligt Baand!

Elleve Scene.

Katrine, de Forrige.

Katrine

affides i det, hun kommer ud af Kroen.

Mon ej den dumme Ole
har løjet lit? Marie var dog altid
saa sædelig og — ja! den Karl fra Byen —
I det Samme seer hun dem.
Nej! han har Ket. Hun kysser ham endogsaa!
Nu, gode Gud!

Sejt. Det gaaer jo ret fortroeligt
til mellem Jer. Naar jeg har nok at passe
med Gæsterne, og ikke kan see efter
hvor hun vel er, saa sidder hun og kysseg.
Jo! det er smukt.

Undseelig gaaer imens Marie ned af Højen.

Marie

griber hendes Haand.

O! Skænd dog ikke, Moder!

Katrine.

Maaskee jeg skulde tie? Det var herligt!
Nej! mange Tak! Den Gang, for to Aar siden,
han kom saa tidt, da var jeg alt urolig.
Saa blev han borte, og jeg troede atter
det var forbi; men nu vil jeg nok tale.
Det er min Pligt.

Marie.

Han elsker Din Marie,
o! Skænd dog ej!

Ka-

Katrine.

Han elsker! hvad? han elsker?
 Det har han sagt? det troer Du? arme Tossé!
 Saa haaber jeg Du elsker med?

Marie.

Hvad andet?

Og Du har sagt: at, naar Din Datter valgte
 engang en Mand, og bad Dig om Dit Minde,
 saa gav Du det.

Katrine.

En Mand, som jeg kan lide;
 men ikke en af disse unge Herrer
 fra Byen af. Gaae Du nu ind paa Timen,
 og gjør Din Broders Kammer smukt tilrette,
 som det sig bør! Lad Gulvet blive fejlet
 og alting net!

Marie.

i det, hun gaaer ind. Jeg har dog aldrig elsket,
 og første Gang er Du saa haard, min Moder!

Wilhelm

affides i det, at Marie gaaer.

Og jeg blev taus, og lod min arme Pige
 saaledes gaae? Nu skal jeg ikke tie.

Wilhelm gaaer nu ned af Højen. Marie gaaer ind i Kroen.

Tosote

Tolvte Scene.

Katrine og Vilhelm.

Katrine.

Bliv ikke breed! Vel er jeg lit enfoldig,
af gammel Tro, og ikke meer paa Moden;
men, hvorom alt, saa er dog nu Marie
mit Pigebarn, og jeg har Lov at tale.
Er det vel ret at narre unge Piger
med saadan Snaf?

Vilhelm

veemodig. Saa nedrig skal jeg være?
Hvor veed De det?

Katrine.

Da lod det paa Marie,
som De har talt om Kjerlighed til hende.

Vilhelm.

Er det da Synd at elske denne Pige?

Katrine.

Nej! ikke saa; men troe De mig! jeg kjender
den Kjerlighed.

Vilhelm.

Den kan De ikke kjende.
Vi vilde jo først iilet Dem i Møde
den Gang, De kom, og sagt Dem hele Sagen.

Katrine.

Ja! snaf De kun! Nej! disse unge Herrer
bør ingen troe. Marie kan jo vælge

en findig Mand, saa skal hun faae mit Minde.
Men ikke før.

Wilhelm.

Forlanger jeg vel Bryllup
i Morgen da?

Katrine.

Det hjælper ikke, Herre!
Her kommer De og Deres Kammerater,
og tænker det er strax saa let at gjække
en Landsbypige, for hun er enfoldig.
Nej! hold De Dem til Deres Kjøbsfæddamer!
de gjækkes selv. Jeg kan en gammel Vise,
som jeg har ofte sjungen for Marie.
Den lærer mig, at man maae være vaagen,
mens det er Dag.

Kun lidet kjendt med Jordens Goder,
I Armods trange Aar,
Bevogtet af en ældet Moder
Hengleed Elises Aar.
I Lunden, tæt ved Strandens Bred,
En lille Have laae;
Naar Soel randt op, naar Soel gik ned,
Man der dem trælle saae.

En Morgen, vakt af korte Slummer,
Ved Havens Dør hun sad,

Dg,

Dg, veemodsfuld, om mindre Kummer
De Armes Fader bad:

"Du veed det, Gud! jeg lindrer tro
Den syge Moders Ned;
Men Mark og Have visne jo,
Dg snart vi fattes Brød."

Mens Haabets Taare Kinden væder,
En Baad til Landet kom,
Dg frem af den en Ridder træder,
Saa skjen, saa mild og from.
Sin guldne Hjelms han gav til Pant,
Han svor ved Herrens Navn,
Dg Morgensolen Lise fandt
I trolos Ridder-Favn.

"Herhid, naar Solen atter smiler,
Min Snekke bringer mig,
Til Hytten jeg da flux heniiler,
Dg sagte vækker Dig.
Ej meer jeg pløjer Bølgers Vand;
Men her hos Lise boer."
Saa mældte falske Riddersmand,
Da han fra Landet foer.

I vaagne Nat hun spejder nøje
Det tause Bølgeblaae,
Dg henad Bredden Pigens Øje
I dunkle Dugning saae.

Paa

Paa skjændig Flugt hun Snekken seer
 Langt bag den mørke Lund,
 Og qualte Barm slog aldrig meer',
 Død sank hun ned paa Stund.

Wilhelm.

Det var en nedrig Ridder!
 Men hvorfor vil De dog at jeg skal ligne
 saa fort en Karl? Det kan jeg ikke vide.

Katrine.

Hvem siger det? Men overalt, min Herre!
 der blev fortalt blandt Gjæsterne i Stuen,
 hvor hæsligt De vil handle med en Søster,
 som De skal ha'e; og den der tænker saadan
 mod Kjød og Blod, kan ingensinde blive
 en Mand, der ret vil holde af sin Kone.

Wilhelm

affides.

Au! gode Gud!

Højt i det, han vil gaae ind. Den Skurk, min Kjære Moder!

T r e t t e n d e S c e n e.

Ludvig Thorsen, de Forrige.

Ludvig

Kommer ud af Kroen og møder Wilhelm i det, denne vil gaae ind.
 Ih! det var brav. Du sparer mig jo næsten
 min Gang til Dig. Vi længe ret derinde.

D

Men

Men hvad er det? hvad fattes Dig? min Broder!
Du er jo vreed?

Wilhelm.

Det er jeg. Hvor er Bøser?

Ludvig.

Hvad vil Du ham?

Wilhelm.

Du var nok med ved Bordet,
da ogsaa der han talde om Lovise?

Ludvig.

Ja han er fuld, og bliver ved at drikke,
det veed Du vel? og hvad en Guld kan sige,
hvem regner det?

Wilhelm.

Hum! det gjør denne Kone.

Ludvig.

Hvorledes det?

Katrine.

Ja! lad kun mig fortælle!

Den gode Ben har Dje paa min Datter.

Da jeg kom ud, saa sad de der paa Højen
og kyssede for Gud og hele Verden.

Saa blev jeg vreed, som ogsaa var naturligt,
og lod ham vide, at jeg ønsker ikke
en Svigersøn, som han. See! det er Tingen.

Ludvig.

Da er han rig og ærlig Karl for Resten.

Ka=

Katrine.

Det troer jeg nok; men disse unge Herrer —
og saa den Ting, der blev forcast derinde —
Nej! begge Deeles hover mig slet ikke.

Ludvig.

Men, kjære Mo'er! den Mand var jo bestjænkert.
Det saae hun dog?

Katrine.

Ja! det kan gjerne være.
Al fulde Folk og Børn skal Sandhed høres.

Wilhelm.

Saa prøv mig da! Ved Gud! jeg bliver gjerne
et Aar hos Dem, naar det aleene giver
mig Visshed om at naae mit største Ønske.

Katrine.

Nej! blier De her, saa skal hun til min Søster;
for, hvis det havde været Deres Alvor,
saa havde det nok skeet for længe siden.
Og dermed- nok. Hun vil gaae ind i Kreen.

Ludvig

til hende. Et Lys op paa vort Kammer!

til Wilhelm.

Du blier hos mig i Nat.

Katrine.

Det skal der komme.

Katrine gaaer ind.

Fjortende Scene.

Ludvig Thorsen og Wilhelm Steenberg.

Wilhelm.

Saa har jeg da nu intet meer at haabe!

Ludvig.

Det veed Du ikke. Fat Dig, kjære Broder!

Wilhelm.

Vi elskede hinanden, længe førend
at jeg tog bort til Holland. Jeg var flygtig —
En Hændelse har atter bragt os sammen.
Knap kom jeg her, før alting blev fornyet
og got igjen.

Ludvig.

Maaskee der og med Tiden
vil komme Raad. Vær rolig!

Wilhelm.

Boser! Boser!

Det er dog Dig, jeg skylder al min Smerte.

Ludvig.

Mistkjend ham ej! Du veed, han er oprigtig;
men snakkesyg, sær naar han er beskænket.
Hun spurgte ham om Nyt. Til Uheld kjendte
han denne Sag, og der var ingen Redning,
den maatte frem. Men det var dog en Lykke:
han huffede i Rusen ingen Navne,
saa hun kun fik det halve Nys om Sagen.

Wil-

Wilhelm.

Got nok; men det kan ikke standse Emerten.
 Jeg fandt igjen min dyrebare Pige;
 hun elskte mig, mit Hjerte elskte hende.
 Det ene Ord fremlokkede det andet,
 og hun blev min. Hun sad ved mig paa Højen.
 Vi smagte alt de reene, stille Glæder
 i Fjerlighed. Jeg mindedes Lovise,
 og svor ved mig: at ingen Glæder skulde
 nu længere forstyrre hendes Lykke.

Ludvig.

O! det var Ret.

Wilhelm.

Saa kom den gamle Moder,
 og med sin Støj forspildte al min Glæde.
 Hvad skal jeg nu? gaae eene gjennem Verden,
 og drømme mig den søde Stund tilbage,
 jeg neppe nød!

Usalig den, der eensom maae
 Sin Banes tunge Vej betræde!
 For ham er Himlen aldrig blaae,
 Har Jorden ingen Glæde.
 Han skuer kold Forladtes Hytter,
 Og iiler seent til ædel Daad.
 Han Enken ej mod Vold beskytter,
 Ham bøjer ej den Armes Graad.

Fro

Fro synker han i Dødens Favn,
 Ej Graad, ej Blomst hans Grav skal ære,
 Og snart forglemmes vil det Navn,
 Som ingen Sønner bære.

Ludvig.

Hvad nytter denne Klagen?
 Men det var skönt, Du tænkte paa Din Søster,
 da Du var glad!

Wilhelm.

O! det var Pligt alene.
 Her seer jeg da, at jeg maae ikke vente
 mig noget Got. Min Glæde svandt saa hurtigt,
 og var saa sød.

Ludvig.

Jeg synes dog, jeg skjønner
 endnu lit Haab i denne Broders Komme;
 for, som jeg troer, saa kan det ikke fejle,
 at han jo snart maae see, hvor galt hans Moder
 har handlet her, og ændre heele Tingen.
 Du kjender ham formodentlig? min Broder!

Wilhelm.

Desværre! nej! Han var Student og borte,
 da første Gang jeg kom og saae Marie.
 Og siden veed jeg nok, at han har altid
 konditioneret langt herfra paa Landet.

Ludvig.

Jeg kjender En, det gjerne kunde være;
 hvad hedder Konen her?

Wil-

Wilhelm.

Det veed jeg ikke;
for, sandt at sige, har det aldrig funnet
belymre mig. Jeg vidste hvor hun fandtes,
og det var nok. Det er kun hos de Store,
at Kjerlighed maae falde eller stige
ved Navnets Vægt. Hos mig det gjelder ikke.
Men — bort med det! Hvordan skal vi begynde
Lovises Sag? Forlades jeg af Lykken,
skal hun dog ikke friste samme Skjebne.

Ludvig.

Du sa'e jo før, hun kommer her i Morgen
til Kroen? Ikke?

Wilhelm.

Jo! det har hun lovet.

Ludvig.

Velan, min Ven! Du bier til hun kommer,
saa siger Du, at Du har overvejet
den heele Sag, og der er intet mere,
som hindrer nu.

Wilhelm.

Men hvor er hendes Elsker
i Morgen? Ven! Om ogsaa han vil rejse
fra disse Egne, bliver det jo værre,
end det var før.

Ludvig.

Hvordan var han tilmode,
da Du fortalte ham at der blev ikke
af det Parti?

Wil-

Wilhelm.

Hm! Du kan let begribe, jeg aldrig tal'de med ham, da mit Budskab var ikke got. Lovise har berettet ham alle Ting, og ingen saae ham mere fra den Dag af.

Ludvig.

Hvad vil Du da vel gjøre?
End om Du skrev? Dog nej! —

Wilhelm.

Jo! det kan hjælpe.
Men Brevet, Ven! hvor faaer vi det til Byen i Aften just?

Ludvig

seer paa sit uhr. Hm! Klokkeren er først otte, og fire Miil. Til hvem skal Brevet sendes? Hvad skal der staae?

Wilhelm.

Jeg skriver til Lovise, at, naar hun vil, saa staaer det hende aabent at ægte ham, og at hun ej behøver at komme her.

Ludvig.

Nej, Ven! lad hende komme!
Maaskee det kan bevæge Konens Hjerte.

Wilhelm.

Indbildning kun. Hun troer det seer i Nøden, og finder mig just derved desto værre.

Lud-

Ludvig.

Hør! veed Du hvad? skriv ikke til Din Søster!
men skriv til ham!

Wilhelm.

Jeg skriver til dem begge.

Ludvig.

Men Tiden, Ven! Desuden, kan hun taale
det Bud saa strax, da det dog er uventet?
Men han er Mand, og Mænd er' mere stærke.

Wilhelm.

Ja! som Du vil.

Ludvig.

Naar Du har Brevet færdigt,
saa flye mig det! Jeg skal besørge Budet.
Og vær nu glad!

Wilhelm.

Glad kan jeg aldrig blive.
Her drømte jeg for sidste Gang om Glæde.

Ludvig.

Men det er skjult, hvad der endnu kan hænde.
Alt bliver got, og ofte kommer Hjelpen
uventet, naar vi tvivle meest om Redning.
Det sander snart Din lykkelige Søster.

Stille Taal Dig smykke!
Dæmp Dit Hjertes Qual!

Wilhelm.

Svundne Drøm om Lykke
Taaren hædre skal.

Lud-

Ludvig.

Haabet venligt smiler,
Ond dets fulde Trøst!

Vilhelm.

Nej! den Sveegne iiler
Fra dets falske Bryst.

Begge.

Ludvig.

Broder! beed til Glædens Fader!
Beed for Dig en stille Bøn!
Han i Nødens Stund forlader
Aldrig Sorgens matte Søn.

Vilhelm.

Broder! beed til Glædens Fader!
Beed for mig en stille Bøn!
Han i Nødens Stund forlader
Aldrig Sorgens matte Søn.

Vilhelm.

Hvor er der Haab? Jeg øjner ingen Nedning.

Ludvig.

Kom nu med mig! saa gaaer vi gjennem Gaarden,
og sees ej af Boser, som jeg haaber
at Bittersdorf paa min Begjering holder
ved Glasferne. Jeg ventede nok noget;
fjøndt ikke det, jeg hører der er hændet.
Men rolig nu! det Brev vil lette Hjertet,
for det er Ket.

Vilhelm.

Du har nok aldrig elsket,
og kjender ej de mange tunge Smerter,
som møde da?

Lud-

Ludvig.

Jeg veed dog, de kan lindres.

De gaar ud mellem Træerne paa højre Side.

Femte Scene.

Marie.

Hun kommer ud af Døren i det, de gaar bort, og gaar strax op paa Højen.

Mon det var ham? mon fra hans eget Kammer jeg saa hans Vogn? Den kjørte alt ved Leedet i fulde Trav. Ja! gid han vilde komme!

Han er saa fløg, og han kan bøjse Moder til hvad, han vil. O! han skal sige hende hvad jeg nok veed; men som jeg altid glemmer det Djeblig, jeg mærker hun vil skjænde.

Tys! hvad er det?

Hun seer ud. Den holder alt i Gaarden —
Gud! det er ham.

Hun løber ned af Højen for at modtage ham, og møder ham ved Indgangen mellem Træerne.

Sexte Scene.

Marie og Konrad.

Marie.

O Konrad! vær velkommen!

Konrad.

Au! saa god Dag, min dyrebare Søster!

Jeg saa Dig alt fra Bejen af, og skyndte

mig

mig strax herhen til Dig, Du kjære Pige!
 Her er jeg da, og agter nu for stedse
 at blive her. Lyksalig var jeg ikke
 i Kjøbenhavn. Maaſkee det her vil bedres.
 Gud veed det kun. Ja! Mar er' ſoundne, ſiden
 jeg var ſaa glad, ſom nu i denne Time.
 Jeg ſabner Dig, jeg ſeer min Føde-Bolig,
 min lille Høj, og Glædens ſtille Taarer
 vil bryde frem.

Marie.

O! jeg har ogsaa længtes
 ſaa inderligt. Her har jeg ſeet mod Vejen
 hvert Øjeblik, og ſøgt Dig nok ſaa nøje;
 men ingen Dag har været lang ſom denne.

Konrad.

Marie! tak! Du er den ſamme Pige,
 ſom Du var før: ſaa ærlig, ſaa uſkyldig.
 Vær Du mig god! og jeg ſkal intet ſuſke
 i Verden meer'. Men hvor er gamle Moder?

Marie.

Hos Gjæſterne, ſom kom for noget ſiden.
 Men — hun er vreed.

Konrad.

For Alvor? hvad? Marie!
 paa hvem?

Marie.

Paa mig.

Kon-

Konrad.

Hvori har Du da syndet?

Marie

undseelig.

Jeg elsker.

Konrad.

Hm! saa er Du knap lyfsalig!

Hvem elsker Du?

Marie.

Næst Dig og gamle Moder
jeg elsker intet Menneske i Verden
saa højt, som ham. Han er saa god og ærlig.
I mange Aar har han nu været borte,
og jeg har ikke vidst, hvor han var henne.
Jeg tidt har grædt; og, naar jeg saa var eene,
saa tænkte jeg, at han maaskee var trolos
og glemte mig. Dog vilde jeg saa nødig
troe ont om ham, som jeg engang har elsket.
Men Konrad! kan Du tænke Dig min Glæde?
Han kom i Dag. Jeg saae ham neppe komme —

Konrad.

For alt blev got? Nu! ikke saa? min Søster!
Kun lit vel snart.

Marie.

Ja, Herre Gud! jeg troede
at det var ret, at sige hvad jeg følte;
og jeg begriber ikke, at jeg skulde
benægtet det, jeg gjerne saae han vidste.

Kon-

Konrad.

Men hvorfor har Du aldrig skrevet noget til mig derom?

Marie.

Jeg ønskede Du skulde først kjende ham; og, naar Du saaе hvor ærlig og god han var, saa vilde jeg saa gjerne, at af Dig Selv Du skulde bøje Moder.

Konrad.

Det er nu saa. Hvad sa'e da vel vor Moder?

Marie.

Hun troede sikkert, han var en Bedrager; fordi at han er ung, og kom fra Byen.

Konrad.

Jaa! give Gud, at han er ærlig!

Marie.

Konrad!

det er han vist; og Du maae ikke være mig nu imod!

Konrad.

Frygt aldrig, gode Pige!

Og meener han det redeligt af Hjertet, saa skal jeg snart forandre Moders Tanker.

Marie.

Tak, Konrad! Tak!

Konrad.

Det bliver nok got, Marie!

Jeg ønskede Du vilde kalde Moder

herud

herud til mig; for jeg gad ikke hilse
paa hende blandt de Fremmede i Stuen.

Marie.

Jeg kommer med?

Konrad.

Du er jo ikke fremmed.

Marie

i det, hun gaar ind.

Vi er' her strax; og stræb saa, gode Konrad!

Syttende Scene.

Konrad.

Gid han var god, saa sandt som hun fortjener
den bedste Mand! At fremme hendes Lykke
er Broderpligt, som ikke maae forsonnes.
Jeg veed, hvor dybt en Broders Haand kan saare.
Det være glemt!

Han gaar op paa Højen.

Her skal mit Hjerte søge
at lindre sig. O! det var let og roligt,
da sidst jeg sad paa Højen her, og kjendte
kun barnlig Sorg.

Atter, Hej! jeg Dig betræder,
Du, som tidt har syndet mig!
Ne! her slumre Barnets Glæder,
Mandens Taarer hilse Dig.

Tro-

Troløs jeg fra Dig bortilste,
 Og mit Haab var større Held.
 Her de søgte Glæder smilte,
 Hist forlod hver Fryd min Sjel.

O! Skal ingen Morgen vække
 Fordums Fred i dette Bryst,
 Lad da evig Glemsel dække
 Mindet om forsvundne Lust!

Vil Du tabte Søn modtage
 I Dit moderlige Skjød,
 Skjænk da ham det Haab tilbage,
 Her hans spæde Hjerte nød.

A t t e n d e S c e n e .

Katrine, Marie, Konrad.

Katrine.

Velkommen, Søn! velkommen!
 Hvor gaaer det Dig? Du er jo dog ved Helsen?
 Dit sidste Brev har sat mig ret i Angest.
 Hvad var det vel, der den Gang var i Vejen?
 Fortroe mig det!

Konrad.

Min Moder! det var intet.
 Jeg seer jo Dig, den samme gode Moder,
 som jeg forlod, og seer Dig frisk og munter,
 o!

o! det er nok. Og hvem har ikke Sorger
i dette Liv?

Katrine.

Det siger jeg saa ofte,
og det er smukt, at Du vil saadan huske
Din Moders Ord. Deri Du skulde ligne
Din Broder, Tøs! men strax saa er hun vrippen
og skal see suurt, det mindste Skoen trykker.

Marie.

Ja, Moder! men betænker Du jeg elsker?

Katrine.

Der hører Du. Hun elsker! tænk dog bare!

Konrad.

Er det saa galt? Jeg troede, kjære Moder!
at det var Ret, naar det kun var fornuftigt.

Katrine.

Just mine Ord. Den Mand, som hun skal ægte,
maae være En, som ogsaa jeg kan lide;
for, sig mig dog! hvad kjender hun til Verden?

Konrad.

Men desto meer' til Kjerlighed, min Moder!
Jeg troer, saavidt jeg kjender nu til Egen,
man ikke just bør sige Nej til Tingen;
for Kjerlighed kan neppe kommanderes

Soldaterviis. Men man kan gandske ærligt fortælle ham, at, da man ikke kender ham videre, og Sagen den er vigtig, saa maae han og, ifald det er alvorligt, gi'e nogen Tid.

Marie.

Du sa'e jo nys derinde, min kjære Mo'er! at han har foreslaaet den samme Ting?

Konrad.

Saa meget desto bedre!
Det Tegn er got.

Katrine.

Ja! det kan gjerne være. Han er dog en af disse unge Herrer fra Byen af. Jeg husker Søren's Datter. Jo! hun kom an.

Konrad.

Jeg troer dem heller ikke; men, kjære Mo'er! hvis det er lovligt handlet, saa, Mand for Mand, at brandemærke alle, tillad mig da at spørge om min Skjebne?

Katrine.

Ja! jeg veed meer'. En af hans Kamerater fortalte dog, da Vinen løb i Panden,

en hæslig Ting, der meer' end nok beviser,
at han er ond og ikke Mand for Pigen.
Seer Du? min Søn! Personen har en Søster,
som er saa god, at der er ingen bedre —

T i t t e n d e S c e n e.

Ludvig Thorsen, de Forrige.

Ludvig.

Er Moder her?

Katrine.

Til Tjeneste, min Herre!

Konrad

affides.

Hvem er vel det? jeg synes jo, jeg skulde
dog kjende ham.

Ludvig

uden at mærke Konrad. Mon det blev ikke mueligt,
at faae et Bud i Aften strax til Byen
med dette Brev? Han skal faae Drikkepenge
til Overflod; for det er meget vigtigt.

Katrine.

Min Ole vil nok tjene disse Penge.
Men Sagen er: han læser Skrivt saa daarligt.
Hvem skal det til?

Ludvig

seer paa Brevet. "Til lille Kongensgade
i Nummer tolv, paa anden Gahl til Gaden."
Det var nu det. Og Brevets Ejer falder
sig: "Møllerup."

Konrad.

Min Herre! her er Manden,
til hvem det skal.

Ludvig

studer. Hvad? er det Deres Alvor?
Og De er her?

Konrad.

Jeg kom nu ogsaa nyligt
fra Byen af. Min Moder er den Kone,
De taler med.

Ludvig.

Nu! det er alt for herligt.

Konrad.

Saa vidt jeg veed, saa har jeg seet Dem stundum
i Steenbergs Hus.

Ludvig.

En Gang, saavidt jeg husker,
mens gamle Steenberg levede. Og Thorsen,
det er mit Navn.

Kon-

Konrad.

Men dette Brev? Hr. Thorsen!

Ludvig.

Vil glæde Dem, det tør jeg spaae, særdeles.
Det er fra ham, der elsker Deres Søster,
og læs nu selv!

Konrad

seer paa lidskriften. Hvad? fra Lovises Broder?
Og det er ham —

Konrad aabner hastigt Brevet, og læser det. Imens følgende.

Katrine

til Ludvig. Hvem er det fra? min Herre!
Blev ikke vreed!

Ludvig.

De veed, hvad der blev snakket
ved Bordet før. Den, Pigen ikke maatte
faae til sin Mand, som De blev vranten over,
var Deres Son; men det var os, desværre!
reent ubekjendt.

Katrine.

Saa er da alt forstyrret
i denne Dag!

Kon=

Konrad

som har læst Brevet. Nu! Gud velsigne Manden,
der skrev det Brev! Og det er ham, Marie!
der elsker Dig? Jo! tag ham kun, min Pige!

Katrine.

Lit sagtene, for jeg vil ogsaa raade.

Konrad.

Men nu er Tingen ikke meer' den samme.
Betænk dog det! Hans Søster var —

Katrine.

Tie stille!

Jeg veed det jo; og, hvordan jeg end vender
den hele Sag, saa er det Snarvs tilhøbe.
Hvad Dig angaaer, saa faaer jeg vel at tie;
for Du er dog saa gammel, Du kan kjende
Dit eget Vel; men hun, som nu forgaber
sig der i en af disse unge Herrer,
hvad er vel det?

Marie.

Jeg kjender ham, min Moder!
og elsker ham.

Katrine.

Det er mig reent umueligt.
Det veed Du jo.

Ma-

Marie.

O Konrad! husk Dit Løfte!

Konrad.

Lad denne Dag nu blive glad for alle!

Katrine.

Men, kjære Børn! jeg elsker Jer af Hjertet
og vil Jer vel. I piner mig til Døden.
Det aldrig er, og aldrig bliver Dig tjenligt
at ægte ham; og, vil Du, faaer Du vie
til jeg er død.

Ludvig.

De fejler, gode Kone!

Det Had til alle Yngre uden Forskjel
er Fordom kun. Jeg troer De finder neppe
en bedre Mand end ham til Deres Datter.
Og De bør ej i mindste Maade være
Skyld i, at hun skal haabe bedre Dage
ved Deres Død, end mens De er i Live;
for saa vil hun dog see den Stund imøde
med mindre Sorg, end ellers. Nu, De lever,
gør Ret og Skjel! og nyd de søde Frugter,
som følge da! Saa tænkte og i Visen
den gamle Fa'er, og han blev herligt lønnet.

”Min

"Min Afſkeeds Time nærmer ſig,
 Jeg Jorden ſnart forlader:
 I Dødens Stund jeg ſkænker Dig
 Et Minde om Din Fader.
 Den Mand, Du valgte, er min Søn,
 Din Brudgom ſkal han blive.
 Tidt har jeg nægtet denne Ven;
 Men kjærligt Du tilgive!"

"O Fader! iil fra Gravens Rand!
 Lad fælleds Børn Dig pleje!
 I Dage tre den ædle Mand
 Alt vaager ved Dit Leje!"
 Den Gamle lagde Haand i Haand,
 Og bad med hævet Hje:
 "Velsign nu dette Ægtebaand,
 Du Fader i det Høje!"

I Sorg for ham randt Dagen hen,
 Ved ham dem Natten finder,
 Og matte Haand fik Kraft igjen,
 Og Liv de blege Kinder.
 Hver Daad blev let, hver Byrde ſød,
 Da frelſt han kom tilbage:
 Med Børnebørn paa Fader: Skjød
 Han talte mange Dage.

Den rørte Dem. Nu! Visen være lovet!
 Følg Hjertets Røst! og vær den gode Moder,
 man kalder Dem!

Marie.

Gud lønne Dem, min Herre!
 Naar var Du vel saa haard mod mig, min Moder!
 som denne Dag? See! Konrad er lykkelig;
 men jeg er ikke.

Konrad.

Nu, vær gode Moder!
 giv dog Dit Ja!

Katrine.

O var han god og ærlig!

Ludvig.

Bed Gud! det er min Ven.

Konrad.

Jeg faaer hans Søster,
 og hun er Pant.

Katrine.

Velan! saa tag ham Pige!
 Bliv lykkelig, og Gud velsigne begge!

Ludvig.

Jeg henter ham. Han skjælver for sin Skjebne.
 Ludvig gaar ud mellem Træerne.

En=

T y v e n d e S c e n e.

De Forrige uden Ludvig.

Marie.

Tak, Moder! Tak! Tilgiv mig! jeg kan ikke
saa takke Dig, som jeg dog gjerne vilde.
O! Du maae ikke troe, at det er Mangel
paa Kjerlighed til Dig. Jeg er enfoldig.
Tak, Moder! Tak!

Konrad.

Hm! det gaaer mig, min Søster!
just ligesaa; og alt hvad jeg kan sige,
er: Moder! Tak!

Katrine.

Gid kun at det maae lykkes,
og gaae Jer vel!

E n o g T y v e n d e S c e n e.

Wilhelm, Ludvig, de Forrige.

De komme ind af samme Side, Ludvig gik ud af.

Wilhelm.

Min Moder! Du, min Pige!
og Konrad! O! hvor lykkeligen endes

dog

dog denne Dag. Jeg fandt en ædel Svoger!
 en elsket Brud! en Moder! Dette Hjerter
 er alt for fuldt, og jeg kan ikke tale;
 men dagligt skal min Dmgang med Marie
 fortælle hver, hvor højt jeg skatter Gaven.

Katrine.

Børn! I har Ret. Jeg troer at han fortjener
 Mariens Haand. Saa daer jeg glad og roligt.

Hun stiller sig imellem dem. Til Konrad:

Den Herres Fred for Dig skal vandre
 I Bee og Vel paa Banen frem!

til Marie og Wilhelm.

Henriker glade med hverandre!
 Gud signe Eders Daad og Hjem!

til alle tre.

O tidt med salig Fryd, som nu,
 I komme Dagtes Stund ihu!

Konrad, Marie og Wilhelm til Katrine.

Ukjendte Vej nu aabner sig,
 Du vor Ledfager være!
 Vi Dagens Byrde vil for Dig
 Med værdig Dmhu bære.
 Og lønnet Haab skal smiile ned
 Paa hvert af Dine Fjed.

Ka-

Katrine, Konrad, Marie og Vilhelm.

Vor Vænes Gud til hulde Pagt
 Velsignelsen Du give!
 O! Hjertets Fred, de Godes Agt
 {Der} Løn, {jert} Minde blive!

To og Tyvende Scene.

Boser, Bittersdorf, de Forrige.

Boser

kommer ud af Kroen.

Her er' de da. Endogsaa vor Værtinde
 løb bort fra os. Ja! var' vi ikke faldne
 i Snak med Glasterne, saa var' vi komne
 her længe før.

Ludvig.

Nej! Du blev holdt i Mande
 af Bittersdorf paa min Begjering, Boser!
 Der kan Du see Lovises Informator,
 og alt er got.

Vilhelm.

I Morgen, naar min Søster
 nu kommer her, der strax kan holdes Bryllup.

Bos-

Boser.

Honet, min Bro'r! Saa falder jeg tilbage,
 hvad jeg har sagt ved Bordet til Bærtinden.
 Men stille nu! den Ting er i sin Orden.

Konrad.

Dog Eet endnu! Min Søster faaer da ogsaa
 en ærlig Mand i denne gode Sooger.

Boser.

Det tænkte jeg.

til Bittersdorf og Ludvig. Saa kan vi da begynde
 vor gamle Sang: "I Stadskæret — —

Boser, Bittersdorf og Ludvig

til Marie, Wilhelm og Konrad.

I Stadskæret til næste Aar
 Med Alluns Haand og kruset Haar,
 Paa Junkerens ved Barselfærd
 Som Faddere vi møde her.
 Da tømme vi, Bredre! i bredfuldt Maal
 For Tvillinge-Sønner en dobbelt Skaal.

Boser.

Det andet
 ved Bordet først, naar vore Glaser kommer.

Bil-

Wilhelm.

Dem taber jeg; og, har Du Lyst til mere
i Aften, nu! saa skal de frem for Dagen.
En Dag saa glad, som denne Dag, min Broder!
bør hædres højt ved alle gode Sager.

Alle.

O Dag! til Fryd du kalder
Vi hædrende skal mede
Din næste Morgenrøde
Med glade Mindesang!

Og selv i matte Alder,
Naar sølvgraa Haar os pryde,
Skal dig velkommen byde
Vor glade Mindesang!

